

DECIZIA nr 196/2020
privind solutionarea contestatiei formulata de
SC X SRL, CIF x,
inregistrata la DGRFPB sub nr. x

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti a fost sesizata de AS3FP, cu adresele nr. x, inregistrate la DGRFPB sub nr. x si nr. x, cu privire la contestatia formulata de **SC X SRL**, cu sediul in x, prin Cabinet de Avocat x, cu sediul si domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedura in x.

Obiectul contestatiei inregistrata la AS3FP sub nr. x, il constituie Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X, comunicata in data de **31.01.2020**, emisa de AS3FP in baza Raportului de inspectie fiscala nr. X, prin care s-a stabilit TVA stabilita suplimentar in suma totala **x lei**.

Se retine ca, prin adresa transmisa prin posta in data de 27.03.2020, inregistrata la DGRFPB sub nr. x, contestatara a subliniat ca intelege sa renunte la cererea de susținere orală a contestației, conform prevederilor art. 276 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Avand in vedere dispozitiile art. 268 alin. (1), art. 269, art. 272 alin. (2) lit. (a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de **SC X SRL**.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

I. Prin contestatia formulata societatea aduce urmatoarele argumente:

Aceasta a vandut bunuri catre x, care la randul ei a vandut mai departe aceste bunuri catre o alta societate, x din Spania. La solicitarea x, bunurile au fost transportate din Romania in Spania.

Din perspectiva TVA, partile au efectuat o tranzactie in lant, existand astfel doua tranzactii comerciale distincte, conform art. 270 alin 6 din Codul fiscal, dupa cum urmeaza:

- prima operatiune a constat in achizitionarea de catre contestatara a unor marfuri dintr-un stat extracomunitar, respectiv de la x din Turcia, operatiune efectuata sub supraveghere vamala, intocmindu-se, in acest sens, declaratia vamala de import definitiv si efectuandu-se plata datoriei vamale, respectiv a TVA. Astfel, bunurile au capatat statut de marfuri unionale, conform Regulamentului (UE) nr. 952/2013.

- a doua operatiune a constat in cumpararea bunurilor anterioare de catre Spot din Turcia, care la randul sau, le-a vandut catre x din Spania. Bunurile au fost transportate de la x catre x din Spania.

Organele de inspectie fiscala nu au prezentat in mod clar nici in cuprinsul deciziei de impunere, nici in raportul de inspectie fiscala care sunt motivele de fapt care au stat la baza respingerii scutirii de TVA, rezumandu-se in a stabili sume suplimentare de plata. Intocmirea deficitara si lacunara a actului administrativ a fost in mod constant cenzurata de ICCJ prin Deciziile nr. xx.

In sustinerea contestatiei, societatea invoca dispozitiile art. 11 din Codul fiscal, art. 148 din Constitutia Romaniei, principiul suprematiei dreptului european, precum si jurisprudenta CJUE, respectiv cauzele C-273/11 Mecsek Gabona Kft, C-146/05 Colle, C-24/15 Josef Plocklconform, Hotararea Siemens Gamesa Renewable Energy Romania, C-587/10 VSTR, C-409/04 Teleos si altii, concluzionand ca din Hotararile CJUE rezulta ca scutirea este conditionata de trei aspecte, care in speta sunt indeplinite:

- calitatea de persoana impozabila – toate cele trei societati sunt persoane impozabile;
- deplasarea fizica a bunurilor dintr-un stat membru in altul – marfurile au fost transportate/expediate in cadrul comunitatii, din Romania catre Spania;
- transferul dreptului de a dispune de bun in calitate de proprietar intre Spot si Inditex – a avut loc un transfer al dreptului de proprietate a bunurilor de la Spot catre Inditex.

Transmiterea unui numar de identificare in scopuri de TVA reprezinta o conditie de forma, iar neindeplinirea acesteia nu poate conduce la negarea scutirii de TVA, atata timp cat sunt indeplinite conditiile de fond referitoare la calitatea de persoana impozabila, la transferul dreptului de a dispune de bun in calitate de proprietar si la deplasarea fizica a bunurilor dintr-un stat membru in altul.

Speta in discutie a fost analizata si anterior, respectiv operatiunile efectuate de societate in perioada supusa controlului au fost efectuate pe parcursul mai multor perioade de activitate, aceste operatiuni fiind subiectul mai multor inspectii fiscale al caror rezultat nu s-a soldat cu refuzul de a acorda scutirea de TVA.

La fiecare inspectie fiscala societatea a pus la dispozitie toate documentele justificative necesare aplicarii scutirii de TVA, documente care au fost prezentate si in prezenta cauza.

Abordarea organelor de inspectie fiscala anterioare este in totala opozitie cu abordarea avuta in aceasta cauza, de exemplu RIF-ul nr. x incheiat cu privire la perioadele 01.04.2018 – 30.06.2018 si 01.07.2018 – 30.09.2018.

Prin urmare este incalcat principiul certitudinii impunerii fiscale.

In concluzie, societatea solicita admiterea contestatiei.

II. Prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X emisa de AS3FP in baza Raportului de inspectie fiscala nr. x s-a stabilit, pentru perioada 01.10.2018 – 24.07.2019, TVA stabilita suplimentar in suma totala **x lei**, avand in vedere urmatoarele considerente:

A. Societatea a efectuat livrari de bunuri pe care le-a facturat societatii x, considerand ca operatiunea este scutita de TVA cu drept de deducere, conform art. 294 alin 2 lit a) si art. 297 alin 4 lit c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal. Aceasta a prezentat urmatoarele documente justificative:

- facturile emise pentru clientul din Turcia,
- documentul de transport care atesta ca bunurile au fost transportate din Romania in alt stat membru, respectiv Spania;
- contractul incheiat cu partenerul din Turcia.

B. Organele de inspectie fiscala au considerat ca societatea nu indeplineste conditiile legale pentru acordarea scutirii de TVA pentru operatiunile desfasurate, prevazute la art. 294 alin 2 lit a) si art. 297 alin 4 lit c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, avand in vedere punctul de vedere al Directiei Generale de Legislatie Cod Fiscal si Reglementari Vamale din cadrul ANAF din cuprinsul adresei nr. x, inregistrata la AS3FP sub nr. 123/17.01.2020, cu privire la regimul TVA aplicabil in cazul operatiunilor desfasurate de societate, potrivit caruia:

“Avand in vedere prevederile legale mai sus mentionate si faptul ca din informatiile furnizate prin adresa nu rezulta ca societatea (contractorul principal) din Turcia ar fi comunicat societatii din Romania un cod de inregistrare in scopuri de TVA atribuit de un alt stat membru, consideram ca scutirea prevazuta la art 294 alin 2 din Codul fiscal nu este aplicabila in speta.”

Conform precizarilor de la pagina 43/49 din Raportul de inspectie fiscala nr. X, **“raspunsul primit a stat la baza baza constatarilor din prezentul raport de inspectie fiscala”**.

III. Fata de constatările organelor fiscale, sustinerile contestatarei, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă organul de solutionare a contestatiei din cadrul DGRFPB se poate pronunța asupra legalității stabilirii în sarcina societății a TVA stabilita suplimentar in suma totala x lei, în condițiile în care, pentru tranzacțiile din care provin aceste obligații fiscale, titlul de creanță contestat a fost emis cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la menționarea motivelor pentru care nu au fost luate în considerare soluțiile adoptate în cadrul unor acte administrativ fiscale emise anterior.

În fapt, prin Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X emisa de AS3FP in baza Raportului de inspectie fiscala nr. X s-a stabilit, pentru perioada 01.10.2018 – 24.07.2019, TVA stabilita suplimentar in suma totala **x lei**, pe motiv ca, in legatura cu livrarile de bunuri pe care le-a facturat catre x din Turcia, contestatara nu indeplineste conditiile legale prevazute la art. 294 alin 2 lit a) si art. 297 alin 4 lit c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, intrucat societatea (contractorul principal) din Turcia nu a comunicat societatii din Romania un cod de inregistrare in scopuri de TVA atribuit de un alt stat membru.

Față de constatările organelor de inspecție fiscală, contestatara susține că acestea contrazic soluțiile adoptate de organele fiscale în cadrul actelor administrativ fiscale emise anterior pentru situații de fapt similare la același contribuabil.

Astfel, aceasta arată că a fost verificată anterior de către AS5FP, fiind incheiat Raportul de inspectie fiscala nr. x, cu privire la perioadele 01.04.2018 – 30.06.2018 si 01.07.2018 – 30.09.2018.

În drept, art. 6 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

*“**Art 6 (1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii. În exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/plătitor în cadrul activității de asistență și îndrumare a contribuabililor/plătitorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanța judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor. În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/plătitorului și informațiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la același contribuabil/plătitor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală și are obligația să menționeze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă.”***

Din analiza acestor dispoziții legale, rezulta că, în exercitarea dreptului de apreciere, organul fiscal are obligația de a ține cont de soluția adoptată în cadrul unui act administrativ fiscal emis anterior pentru situații de fapt similare la același contribuabil.

În cazul în care, urmare analizei efectuate, organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului supus inspecției fiscale și informațiile avute în vedere la emiterea unui act administrativ fiscal anterior, acesta are obligația potrivit legii să consemneze în scris motivele pentru care nu ține cont de soluția anterior adoptată la contribuabilul verificat.

În speta, prin Raportul de inspecție fiscală nr. X, în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. X, organele de inspecție fiscală au stabilit ca, pentru perioada **01.10.2018 – 24.07.2019**, societatea datorează TVA stabilită suplimentar în suma totală **x lei**, pe motiv că, în legătura cu livrarile de bunuri pe care le-a facturat către x din Turcia, aceasta nu îndeplinește condițiile legale prevăzute la art. 294 alin 2 lit a) și art. 297 alin 4 lit c) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, întrucât societatea (contractorul principal) din Turcia nu a comunicat societății din România un cod de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de un alt stat membru.

Se reține că, la dosarul cauzei există atasată **Decizia de nemodificare a bazei de impunere nr. F-S5 61/19.12.2018** emisă în legătura cu TVA aferentă perioadelor **01.04.2018 – 30.06.2018 și 01.07.2018 – 30.09.2018**, în baza Raportului de inspecție fiscală nr. x încheiat de organele de control din cadrul AS5FP, care au constatat că SC X SRL “*produce și livrează articole de îmbracaminte pentru copii, exclusiv la comanda beneficiarului final în baza contractelor comerciale încheiate între parti (exportator din Turcia care este furnizor de materii prime, materiale, accesorii, ambalaje, etichete, alarme, etc – importator din România care în calitate de contractor secundar realizează comenzile propriu-zise la fabrica din Braila și le expediază beneficiarului final din Spania și x Turcia, în calitate de contractor principal) cu materia primă achiziționată din import - Turcia.*

(...) TVA colectată

SC X SRL a înregistrat următoarele operațiuni:

(...) b) operațiuni scutite de TVA cu drept de deducere (venituri din vânzarea produselor finite – cont 701) în baza prevederilor art. 294 alin 2) lit a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal constând în livrări intracomunitare de bunuri (articole de îmbracaminte) art. 270 alin 9, art 276 alin 1, art 138 din Directiva TVA, în baza contractelor încheiate între x din Turcia, SC X SRL și x SA – x (VAT x) – beneficiarul final din Spania.”

Trebuie subliniat că, deși ACELASI contract încheiat între SC X SRL, în calitate de vânzător și x din Turcia, în calitate de cumparator (încheiat între părți la data de 10.02.2018) a făcut obiectul atât al analizei organelor de inspecție fiscală din cadrul AS3FP, cât și al analizei celor din cadrul AS5FP, constatările acestora privind regimul fiscal aplicabil din punct de vedere al TVA sunt diferite.

Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr. X emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. X, societatea susține că „*speta în discuție a fost analizată și anterior, respectiv operațiunile efectuate de societate în perioada supusă controlului au fost efectuate pe parcursul mai multor perioade de activitate, aceste operațiuni fiind subiectul mai multor inspecții fiscale al căror rezultat nu s-a soldat cu refuzul de a acorda scutirea de TVA.*

Mai mult, la fiecare inspecție fiscală aceasta a pus la dispoziție toate documentele justificative necesare aplicării scutirii de TVA, documente care au fost prezentate și în prezenta cauză.

Astfel, atât pentru perioadele verificate anterior lunii octombrie 2018, practic, abordarea utilizată de organul de inspecție fiscală, cât și deciziile emise de acestea au fost complet diferite de prezenta decizie, fiind în totală opoziție cu abordarea avută în prezenta cauză.

(...) Impunerea unor sume suplimentare de TVA din partea organelor de inspecție fiscală pentru astfel de operațiuni contravine principiului certitudinii impunerii fiscale prevăzut la art. 3 alin 1 lit b) din Codul fiscal.”

Având în vedere cele de mai sus, în virtutea rolului activ, prin adresa nr. x, organul de soluționare a contestației din cadrul DGRFPB a solicitat AS3FP precizarea motivelor pentru care nu s-a ținut cont de soluțiile adoptate de organele fiscale prin acte administrative fiscale anterioare încheiate la societatea contestată.

Drept urmare, prin adresa nr. x, înregistrată la DGRFPB sub nr. x, organele de inspecție fiscală au precizat că:

„În timpul inspecției fiscale s-a solicitat prin adresa nr. x către MFP - Direcția Generală de Legislație Cod Fiscal și Reglementări Vamale, un punct de vedere cu privire la regimul TVA aplicabil în cazul operațiunilor desfășurate de societate.

Răspunsul primit conform adresei x a stat la baza constatarilor.

“Având în vedere prevederile legale mai sus menționate și faptul că din informațiile furnizate prin adresa nu rezultă că societatea (contractorul principal) din Turcia ar fi comunicat societății din România un cod de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de un alt stat membru, considerăm că scutirea prevăzută la art 294 alin 2 din Codul fiscal nu este aplicabilă în speta.”

În baza aspectelor prezentate, prin adresa x, înregistrată la DGRFPB sub nr. x, organul de inspecție fiscală a apreciat că nu sunt întrunite condițiile de aplicare a prevederilor art. 6 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la art. 6 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, trebuie subliniat ca, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2015, legiuitorul a înțeles să modifice conținutul acestei norme legale față de vechea reglementare, în sensul că organul fiscal TREBUIE să ia în considerare soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/plătitor.

Învedereăm și faptul că, referitor la aplicarea legii, respectiv interpretarea legii, la art. 13 din Legea nr. 207/2015, privind Codul de procedură fiscală, se stipulează ca:

„**Art. 13** Interpretarea legii

(1) **Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.**

(2) În cazul în care voința legiuitorului nu reiese clar din textul legii, la stabilirea voinței legiuitorului se ține seama de scopul emiterii actului normativ astfel cum acesta reiese din documentele publice ce însoțesc actul normativ în procesul de elaborare, dezbateri și aprobare.”

Analizând și procesul legislativ de elaborare a Legii nr. 207/2015, detaliat pe site-ul www.cdep.ro al Parlamentului României, respectiv „Expunerea de motive”, referitor la Titlul I „Dispoziții generale”, Camera Deputaților a argumentat următoarele:

„*Principiul interpretării stricte a legii fiscale, consecință a principiului legalității, care guvernează aplicarea legii fiscale, neînsoțit de reguli care să ajute la o corectă aplicare a legii atunci când aceasta este neclară **a generat în multe situații conflicte între contribuabili și organele fiscale** cu consecința unui număr semnificativ al acțiunilor în contenciosul administrativ și cu suportarea unor costuri importante de către ambele părți.*”

De asemenea, la secțiunea 2 „Schimbări preconizate” din cuprinsul Expunerii de motive, Camera Deputaților a prevăzut referitor la exercitarea dreptului de apreciere al organului fiscal (actualul art. 6 din CPF) că „s-a dezvoltat modul de conduită a organului fiscal în ceea ce privește exercitarea de către acesta a dreptului de apreciere, în sensul că organul fiscal trebuie să ia în considerare și (...) soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ”, cu trimitere expresă la principiul rezonabilității și echității, ca mod de conduită a organelor fiscale atunci când își exercită dreptul de apreciere.

Se retine ca, în cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr. X organele de inspecție fiscală nu au arătat dacă situațiile de fapt constatate sunt sau nu sunt „similare la același contribuabil/plătitor” (art. 6 din Codul de procedura fiscală) cu situațiile de fapt constatate în cuprinsul Raportului de inspecție fiscală nr. x, astfel încât pentru aceleași operațiuni comerciale, petentei să nu îi fie aplicate de către autoritatea fiscală reglementări fiscale diferite, cu consecințe fiscale diametral opuse.

Subliniem faptul că un act administrativ fiscal, astfel cum este definit la art. 1 pct. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, este emis în scopul de „a produce efecte juridice față de cel cărui a fi este adresat”, sintagmă reluată de legiuitor

și la art. 48 alin. (2) din același act normativ, actul administrativ fiscal având menirea de a produce, pe cale unilaterală, efecte față de destinatarul său, fiind obligatoriu pentru acesta. Astfel, actele administrative emise anterior deciziei de impunere contestate, au produs petentei efecte juridice și fiscale, fiind opozabile acesteia de la momentul comunicării (art. 48 din Codul de procedura fiscală) actului administrativ fiscal, societatea adoptând un mod de lucru care a fost acceptat de organele de inspecție fiscală.

De asemenea, actele administrativ fiscale anterioare au intrat în circuitul civil, producându-și efectele față de contestatară; or, în situația în care pentru aceeași situația de fapt fiscală, la aceeași societate, autoritatea fiscală ar aplica două regimuri diferite, în cauză ar fi posibilă constatarea încălcării principiului securității raporturilor juridice, ceea ce implică, în cazul unui contribuabil de bună credință, imprezibilitatea conducerii evidenței financiar contabile în situația în care legislația fiscală nu a suferit modificări.

Asa cum a fost aratat anterior, în cazul care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului și informațiile avute în vedere la emiterea unui act administrativ fiscal la același contribuabil, acesta **are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală, dar are și obligația menționării în scris a motivelor pentru care nu a ținut cont de soluția adoptată în actele administrativ fiscale anterioare.**

Din analiza raportului de inspecție fiscală în baza căruia s-a emis decizia de impunere contestată, precum și a adresei de răspuns nr. x, înregistrată la DGRFPB sub nr. x, reiese că organele de inspecție fiscală nu au menționat motivele pentru care nu au luat în considerare soluțiile adoptate de organele fiscale emitente în actele administrative fiscale menționate anterior, astfel încât să rezulte cu claritate **existența diferențelor între starea de fapt fiscală ce a fost constatată prin decizia de impunere contestată și elementele avute în vedere la emiterea actelor administrativ fiscale anterioare**, organul de inspecție fiscală limitându-se la a invoca un punct de vedere al organului ierarhic superior.

Referitor la acest punct de vedere, organul de soluționare a contestației din cadrul DGRFPB constată că, întrucât în cuprinsul adresei AS3FP nr. x (adresa de solicitare a punctului de vedere) se face referire la faptul că societatea a mai fi fost supusă unor inspecții fiscale anterioare care au avut ca obiect însăși cauza care face obiectul solicitării de punct de vedere, **organul ierarhic superior, prin adresa nr. x, înregistrată la AS3FP sub nr. x, a subliniat următoarele:**

*„Opinia se bazează exclusiv pe situația de fapt descrisă în solicitarea adresată. (...) **Opinia produce efecte în limita și în condițiile stabilite de art. 6 din Codul de procedura fiscală.** Astfel, organul fiscal în urma verificărilor efectuate asupra realității și a exactității informațiilor depuse și/sau verificate, este îndreptățit să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.”*

Prin urmare, contrar mențiunilor din cuprinsul raportului de inspecție fiscală, organele de inspecție fiscală din cadrul AS3FP nu au ținut cont de îndrumările organului ierarhic superior, omitând tocmai aspectul esențial menționat în cuprinsul adresei nr. x,

respectiv „opinia produce efecte in limita si in conditiile stabilite de art. 6 din Codul de procedura fiscala”.

Astfel ca, DGRFPB se află în imposibilitatea de a se pronunța asupra legalității stabilirii TVA stabilita suplimentar în suma totala **x lei** în sarcina **SC X SRL**, motiv pentru care urmeaza a se dispune desființarea Deciziei de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X emisa de AS3FP in baza Raportului de inspectie fiscala nr. X prin care s-a stabilit, pentru perioada 01.10.2018 – 24.07.2019, TVA stabilita suplimentar in suma totala **x lei**.

In speta sunt aplicabile si prevederile pct. 11.4 si 11.5 din Instructiunile aprobate prin OPANAF nr. 3741/2015, potrivit carora:

11.4. Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ fiscal atacat. Înaintea emiterii deciziei cu soluție de desființare, organul de soluționare competent va întreprinde demersurile necesare, dacă se impune, la organul fiscal emitent al actului atacat, respectiv: pentru clarificarea unor situații contestate, completarea punctului de vedere cu privire la documentele depuse de contestatar, dispunerea unei cercetări la fața locului etc. În situația în care se pronunță o soluție de desființare totală sau parțială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desființare.

11.5. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluționare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului obligații fiscale mai mari decât cele din actul desființat, acesta putând fi contestat potrivit legii. În mod corespunzător nu poate fi diminuată pierderea fiscală cu o sumă mai mare decât cea înscrisă în actul desființat.“

De asemenea, urmeaza ca organele de inspectie fiscală, printr-o alta echipă decât cea care a întocmit actul de control contestat, să procedeze la refacerea inspectiei fiscale a aceleiași perioade și aceluiași tip de impozit, cu analiza punctuală a actelor administrative fiscale anterior încheiate. În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între situația de fapt fiscală a contribuabilului și informațiile avute în vedere la emiterea actelor administrativ fiscale anterioare, acesta va indica motivele pentru care nu ia în considerare soluțiile adoptate anterior.

Pentru considerentele aratate mai sus si in temeiul pct. 11.4 si 11.5 din Instructiunile aprobate prin OPANAF nr. 3741/2015, art. 6 alin. (1) si art. 279 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

DECIDE

Desfiinteaza in parte Decizia de impunere privind obligatiile fiscale principale aferente diferentelor bazelor de impozitare stabilite in cadrul inspectiei fiscale la persoane juridice nr. X, prin care s-a stabilit, pentru perioada 01.10.2018 – 24.07.2019, TVA stabilita suplimentar in suma totala **x lei**, urmand ca organele de inspectie fiscala sa procedeze la o noua verificare a societatii tinand cont de prevederile legale in vigoare, de sustinerile societatii si de cele retinute prin prezenta decizie.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la data comunicării la Tribunalul București.